

Muž, který sázel stromy

V roce 1953 napsal francouzský spisovatel Jean Giono tenkou knížečku pod názvem Muž, který sázel stromy. Vyšla několikrát i v češtině; mnozí ji jistě znáte.

Děj je celkem prostý. Odehrává se na začátku dvacátého století – před první světovou válkou, v jejím průběhu i po ní. Popisuje neúnavné snažení osamělého muže, pastýře ovcí. Ten žije v opuštěném kraji kdesi v Provence. Doba ani prostředí nejsou vůbec příznivé. Kraj je velmi chudý, skalnatý a vyschlý. Všechno ještě zhoršuje probíhající válka. Většina z obyvatel kraje rezignuje na jakoukoliv snahu; žijí v ubohých podmínkách a mnozí svou beznaděj utápejí v alkoholu.

Hlavní hrdina se ke zdánlivě beznadějně situaci staví – jak se na počátku zdá – zvláštně. Každý den vysadí v krajině sto žaluďů. Dělá to

neúnavně den za dnem. Pokračuje v tom týdny, měsíce a léta. Nevzdává svoji práci ani tehdy, když mu mladé stromky vyrůstající ze žaluďů poničí sucho nebo zvěř.

Po desetiletích jeho snaha začne přinášet výsledky. Kdysi suchý kraj se začíná zelenat, vrací se sem život, v suchých korytech se objevuje voda. Lidé žijící v blízkých vesnicích získávají naději. Jejich políčka se díky

častějším deštům stávají úrodnějšími. Přijíždí sem více návštěvníků; i z toho plynou místním prostředky pro život. Celá krajina, ale i životy mnohých lidí se proměňují k lepšímu v důsledku neúnavné a věrné snahy jednoho nenápadného muže.

Celý příběh je vlastně podobenstvím, které ukazuje, jak mnoho dobra může vykonat i zdánlivě bezmocný a nedůležitý člověk.

Krajina v Provence

I my žijeme v době, která přináší mnoho obtíží a starostí. Spoustu z nich nedokážeme ovlivnit. Nemálo lidí kolem nás také dnes propadá skepsi, někteří i beznaději a pesimismu. Jsou to vlivy, které se dotýkají i nás, věřících.

Každý z nás stojí před volbou. Buď se můžeme skepsi a beznaději nechat nakazit i my, nebo se můžeme stávat „lidmi sázejícími stromy“: Žít věrně svůj duchovní život, své rodinné i další mezilidské snahy, dělat dobře svou práci, snažit se o dobro. Nezměníme celý svět, ale mnoho ovlivnit můžeme. A i kdyby nerozkvetla krajina kolem nás, věřím, že takové snažení pomáhá k tomu, aby zůstalo úrodné naše srdce. Aby přinášelo ovoce Božího Ducha.

Snažme se každý den dělat ty správné volby, které budou k užítku nám i našemu okolí. Nenechme se odradit tím, že jsme příliš malí a bezvýznamní. Každý z nás může tento smutný svět měnit – k lepšímu nebo k horšímu. Věřím, že toužíme po tom prvním.

o. Petr

JDI KLIDNĚ UPROSTŘED ROZRUCHU A SPĚCHU
A VZPOMEŇ, JAKÝ MÍR MŮŽE BÝT V TICHU.
POKUD JE TO MOŽNÉ, BEZ ZTRÁTY TVÁŘE
VYCHÁZEJ DOBRĚ SE VŠEMI LIDMI.
ŘÍKEJ SVOU PRAVDU TIŠE A JASNĚ,
TAKÉ ONI MAJÍ SVŮJ PŘÍBĚH.

NASLOUCHEJ OSTATNÍM,
VYHÝBEJ SE HLUČNÝM A SVÁRLIVÝM OSOBÁM,
OTRAVUJÍ DUCHA.

JESTLIŽE SE BUDEŠ SROVNÁVAT S JINÝMI,
MŮŽEŠ SE STÁT DOMÝŠLIVÝM, NEBO MALOMYSLNÝM,
NEBOŽ VŽDY SE NAJDOU LIDÉ VĚTŠÍ I MENŠÍ NEŽ TY.
RADUJ SE STEJNĚ Z TOHO, ČEHO UŽ JSI DOSÁHL,
JAKO ZE SVÝCH PLÁNŮ...

VŽDY UDRŽUJ ZÁJEM O VLASTNÍ ŽIVOTNÍ CESTU.

nalezeno v chrámu sv. Pavla v Římě L. P. 1696

Srdečně vás zveme na

Předhodovou desátou mší svatou

*s úmyslem nejen za požehnané prožití hodů,
ale i za dar víry a dobrou životní cestu
pro mladé lidi*

v neděli 24. 9. 2023
v kostele svatého Václava
v Dolních Bojanovicích

za zpěvu scholy Juvenes
s hudebním doprovodem CM Modruša.

PROŽILI JSME

Poutní zájezd do Maďarska

Ve dnech 3. – 6. května se uskutečnil v podstatě již pravidelný zájezd organizovaný Irenou Janů – letos poprvé do Maďarska. Poprvé se také nejednalo jen o návštěvu památek či poutních míst, ale dvakrát jsme navštívili termální lázně, kterými Maďarsko ve velkém množství disponuje.

První den jsme navštívili benediktinský klášter v Pannonhalmě. Jedná se o jednu z nejstarších památek Maďarska z r. 996. Klášter je podřízen přímo Svatému stolci, navštívil ho papež Jan Pavel II. i dalajláma. Poté jsme jeli do Hevizu, kde jsme strávili necelé 3 hodiny v termálních lázních. Následně jsme navštívili poutní baziliku Nanebevzetí Panny Marie v Andocs, kde byla našimi doprovázejícími kněžími o. Stanislavem Bartošem, který převzal úlohu průvodce, a o. Miloslavem Čamkem sloužena mše svatá.

Druhý den jsme jeli směr Pécs (Pětikostelí), kde jsme si prohlédli vícero historických památek. Všude se prolínají stopy antiky, křesťanství, islámu i judaismu. Město má podmanivý, téměř středo-

mořský charakter. Navštívěné památky: nádherná, uvnitř bohatě zdobená katedrála povýšená na baziliku minor, židovská synagoga, zturecké nadvlády zachovaná mešita paši Gazi Kásima, nyní již přebudovaná na křesťanský

chrám, a další. Prostě krásná. Poté jsme navštívili další lázně, tentokrát Harkány, kde jsme pobýli dvě hodiny a den jsme zakončili mší svatou v kostele Navštívení Panny Marie v Mariagyüde nedaleko chorvatských hranic. Při

Hradby v Budapešti

odjezdu do hotelu jsme se zastavili v malebných tradičních vlnářských uličkách ve vesničce Villány, kde někteří víno ochutnali i nakoupili domů jako dárek.

Třetí den jsme slavili mši svatou v kostele Narození Panny Marie v Máriaremetei a poté jsme se přesunuli do Budapešti k památkám Hradního vrchu, kde se nachází Budínský hrad, bazilika sv. Matyáše se soškou Černé Madony, prezidentský palác, sloup Nejsvětější Trojice, socha krále Štěpána, Rybářská bašta a jiné. Odnесли jsme si i hudební zážitek, protože v katedrále byla zkouška na večerní varhanní koncert. Nakonec jsme se podívali na prezidentský palác s hradní stráží. Po ubytování v centru Budapešti jsme si mohli individuálně prohlédnout večerní město.

Poslední den jsme se prošli po náměstí Hrdinů, kde se odehrávají všechny důležité národní oslavy – něco jako náš „Václavák“. Uprostřed největšího náměstí Maďarska se nachází Vítězný sloup – Památník tisíciletí s výškou 36 m. Uprostřed je socha archanděla Gabriela, který dle legendy vyzval uherského krále Štěpána, aby přistoupil na křesťanství. Na dvou obloukových kolo-

nádách stojí 14 bronzových soch, každá o výšce 2,8 m. Znárodnují postavy z dějin, které aktivně přispěly ke vzniku současného Maďarska. U každé z nich je reliéf s výjevem charakterizujícím dobu, v níž postava žila, nebo její činy.

Naši poslední zastávkou byla Ostríhom. Tady se narodil sv. Štěpán Uherský, zakladatel uherského státu.

Zde jsme si prohlédli hradní vrch s bazilikou Nanebevzetí Panny Marie a sv. Vojtěcha, která je v rekonstrukci. V boční kapli nám bylo umožněno sloužit mši svatou. Pod bazilikou se nachází krypta s více jak 100 hrobkami biskupů a kněží. Jedná se o nejvyšší kostel v Maďarsku, sloupy jsou vysoké 57 m.

A jak byli spokojeni naši poutníci? Většina z nich jezdí

pravidelně rok co rok, což je samo o sobě dosti výmluvné. Společenství, které jsme vytvořili v autobuse, při jídlu, na pokojích i při prohlídkách, bylo super. A i když je v Maďarsku znát jazyková bariéra a neviděli jsme vše, co bylo v plánu, hlavně z důvodu uza-

vřených mostů a nemožnosti zaparkovat autobus v úzkých uličkách, byli všichni příjemně překvapeni, jak jsou památky udržované a bohaté na různé kulturní styly. Maďarsko je navíc velmi zelené, ať už vesnice nebo města, všude je vysazována

a udržována zeleň v parcích, na ulicích i kolem cest. Tak se těšíme zase za rok.

Irence děkujeme za uspořádání zájezdu a její obětavost.

za účastníky
Hana Maděryčová
a Hana Vaňková

Víkend pro Lisabon

Uskutečněnou sbírku a vaše příspěvky na cestu do Portugalska nemohli účastníci nechat bez odezvy. Jako poděkování se rozhodli spolu se scholou Juvenes zorganizovat **Víkend pro Lisabon**. Po páteční mši dne 5. května 2023 se konala adorace zaměřená na Světové dny mládeže. V úvodní prezentaci zaznělo několik základních informací, ať už o Celosvětovém setkání mládeže obecně, tak o Portugalsku, a také konkrétně o naší plánované cestě a programu. Následovalo svědectví jedné účastnice minulého setkání s papežem v Panamě. Za hudebního doprovodu scholy se v druhé polovině pod vedením mladých rozjímalo nad texty zaměřenými na svaté,

kteří byli zvoleni patrony právě pro toto setkání.

Pokračovalo se v neděli, kdy bylo po všech mších u kostela přichystáno občerstvení. Desátou, s mešním úmyslem za toto setkání, navíc doprovodila schola Juvenes. Celý víkend byl provázen krásnou atmosférou a společně jsme prožili požehnaný čas.

Prostřednictvím tohoto článku přijměte ještě jednou naše velké díky za vaši štědrost. I vaší zásluhou se můžeme na cestu vydat!

Chtěli bychom vás také poprosit, abyste na setkání ve svých modlitbách nadále mysleli.

Lucie Horáková

Žehnání sochy sv. Josefa v Praze

Kostel svatého Josefa na náměstí Republiky v Praze je od 17. století součástí kláštera kapucínů. Vyznačuje se jednoduchostí svého provedení. Hlavní oltář nese obraz patrona kostela a boční jsou zdobeny obrazy sv. Antonína a sv. Felixe. Najdeme zde také sochu sv. Judy Tadeáše, které je přisuzována „zázračná moc“ a sochy dvou andělů, které sem byly přemístěny z Karlova mostu společně se sochou sv. Františka Serafinského. V dnešní době jsou prostory kolem kostela a kláštera bratří kapucínů značně omezeny a pro bratry zůstala jen nepatrná část na ubytování a zahrádka za kostelem.

A právě tato malá zahrádka za kostelem, která je oázou klidu v ruchu velkoměsta, se stala v neděli 14. května dějištěm slavnosti – žehnání nové sochy svatého Josefa. Tato socha sem byla převezena a umístěna zásluhou otce Josefa Cyrila Komosného a po slavnostní mši svaté, které předsedal Mons. Josef Kajnek - pomocný biskup královehradecký, jí celé toto místo požehnal.

Pro místní farniky to byla mimořádná událost, které jsme se mohly zúčastnit i my – Ženský sbor z Dolních Bojanovic.

Děkujeme otci Cyrilovi a bratřím kapucínům za pozvání a čest zpívat při mši svaté i při požehnaní nové sochy a přejeme

jim hodně Božích milostí v jejich záslužné a mnohdy velmi náročné službě Bohu i lidem. A na přimluvu svatého Josefa ať jim dá i hodně zdraví, víry a síly do dalších let nejen na vinici Páně, ale i v osobním životě.

připravila R. Kašíková

První svaté přijímání

V neděli 4. června přijalo 32 dětí poprvé Ježíše v Eucharistii. Jsou to tito třetíáci a třetíčky: Blažková Agáta, Dřevěný Dominik, Janoušková Štěpánka, Křížová Tereza, Lokosová Alexandra, Novosedlák Patrik, Plhalová Michaela, Pospíšil Adam, Pospíšilová Elizabeth, Salajka Vojtěch, Šimková Helena, Turek Filip, Vaculíková Ludmila, Vaculka Richard, Vymyslická Eliška, Mančík Lukáš a Herzová Zuzana (3. A)

Bařinová Anna, Herka Gabriel, Hlačina Marek, Chudáčková Kristýna, Janů Natálie, Mrvová Karolína, Mrvová Kristýna, Opavská Marie, Polášková Amálie, Řihák Jakub, Straková Ema, Tomšejová Julie, Turek Martin, Turková Anežka a Vraňanová Edita (3. B)

Přejeme dětem, aby jim Eucharistie byla stále tak vzácná, aby jejich přátelství s Ježíšem bylo pevné a radovaly se z něho celý život.

redakční rada

Foto: Karel Staňa

Společné odpoledne pro třetíáky po prvním svatém přijímání proběhlo následující neděli

Slavnost Těla a krve Páně

Úctu Ježíši v Eucharistii jsme projevili při slavnostním průvodu v neděli 11. června. Je to krásná příležitost, kdy milost Ježíšovy přítomnosti mezi námi jistě přináší velké požehnání celé dědině. Díky patří všem, kteří jste se průvodu zúčastnili, a zvláště těm, kteří jste s velkou pečlivostí chystali oltáře.

Foto: Laďa Herka

Slavnost Nejsvětějšího Srdce Ježíšova

V neděli 18. června jsme prožili další krásnou slavnost, kdy jsme v průvodu a následně mši venku slavili Ježíšovu lásku k nám symbolizovanou jeho srdcem. Povzbuzením byla přítomnost a promluva našeho o. Josefa Cyrila, „který sa v Praze nezkalil“. Díky všem, kteří tuto slavnost připravujete. Je to krásný a silný zážitek. A i když nás ubývá, pořád nás bylo hodně ☺.

Foto: Laďa Herka

Fotoreportáž z Farního dne

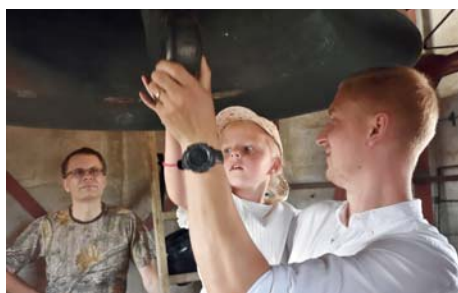

Foto: Laďa Herka

Rekonstrukce fary

Po více než dvou letech dospěly k svému závěru opravy fary. Jak už to bývá, všechno začalo nenápadně. Bylo jasné, že je v budově potřeba vyměnit elektrické rozvody, které už byly v havarijním stavu. Taktéž podlaha v některých místnostech – například ve farní učebně nebo knihovně – už byla dosti poškozená, vydroloval se beton, který byl pod podlahou.

Při probíhajících opravách jsme se v rámci setkání farní rady domluvili, že bude rozumné, když provedeme rekonstrukci pořádně. Uvědomili jsme si, že se dělá na celá desetiletí dopředu.

Postupovali jsme krok za krokem: nejdříve přišla na řadu zmíněná farní učebna, protože ta je farníky nejvíce využívaná. Potom následovalo první patro: pokoje, klub maminek, sociální zařízení, chodba. Následně opravy pokračovaly v přízemí. Ze staré kuchyně vznikla „zasedací“ místnost, kde se nyní konají různé přípravy, mohou ji využívat i bířmovanci či společenství. Vedle vznikla kuchyně. Novou podobu získala i farní knihovna a nakonec chodba a schodiště.

Věřím, že většina farníků už pochopila, že myslím vážně, když říkám – „je to vaše fara“. Je k různým farním aktivitám k dispozici vlastně celá (to se projevuje například při nocích dětí na faře) kromě jednoho pokoje, tedy toho mého ☺. K setkáním, společenstvím a přípravám ji využívají stovky farníků. A ti, kteří tak nečiní, klidně mohou začít...

Nová podoba fary je jistě krásnější, ale v mnoha případech i funkčnější. Navíc se začaly využívat i některé prostory, které doposud byly nevyužívané – například z chodby v prvním patře, jež doposud sloužila spíše jako skladiště, se stala „obrazárna“, kde se rádi scházejí členové různých společenství,

ale také sem přicházejí na prohlídku například různé třídy z naší školy.

Opravy by nemohly proběhnout bez obětavé pracovní, organizační, materiální i finanční podpory mnohých. Netroufám si je zde vyjmenovávat, jistě bych v té dlouhé řadě na někoho zapomněl. Všem patří velké a upřímné díky. A věřím, že i radost z toho, že se dobré dílo podařilo.

Ať je naše farní budova stále více místem, které nám pomáhá vytvářet dobré vztahy a jež slouží životu celého našeho farního společenství.

o. Petr

Klub maminek v průběhu oprav a po jejich dokončení

Síla Božího slova

Chtěla bych vám říct, jak neuvěřitelnou moc a sílu má Boží slovo. Jak moc mě oslovilo...

Velmi často cítím, že je moje víra slabá a svoji cestu k Bohu bych přirovnala k cestě po horských kopcích. Krůček po krůčku kráčí a snažím se překonávat trápení a pokoušení k hříchu. Učím se nést tíhu svého kříže, a to všechno jen díky modlitbě. Ale málokdy jsem v modlitbě dost vytrvalá, a tak se ocitám před propastí a většinou spadnu až na samé dno. Takovou bezmoc a prázdnotu v srdci už nechci zažít a moc toužím po silnější a opravdové víře, po živém a hlubším vztahu s Bohem. Po lepší cestě. Po cestě pokory, po cestě, byť s překážkami a slabostmi, ale už bez kopců a propastí.

Po cestě s Ježíšem, která vede ke svobodě a k životu věčnému.

Je to už 18 let, co jsem prožila kurz Obnovy v Duchu svatém a dodnes si pamatuju, jak moc mě to duchovně obohatilo. Zakusila jsem Boží přítomnost a lásku a byla naplněna Duchem svatým. A moje touha prožít něco takového ještě jednou byla tak silná.

Nastala příležitost, byla jsem pozvána, abych pomáhala ve Vacenovicích právě při této obnově, abych vedla skupinku. Doma jsem měla naprostou podporu, ale problém nastal u mě. Pociťovala jsem úzkost a strach a hrozně jsem se bála, že nejsem natolik obdarovaná, abych to zvládla. Chtěla jsem to vzdát.

Začátkem nového roku si u nás v kostele při adoraci můžeme vyprostit Boží slovo na nový rok. Boží slovo, které povzbuzuje

a provází celým rokem. I letos jsem šla a všechny strach a obavy jsem odevzdala v modlitbě a prosila, ať mně Duch svatý dá odvahu a jedná skrze mě...

Klečela jsem před Nejsvětější svátostí a vybrala si z košíku, který ležel před oltářem, kartičku s Božím slovem. Po přečtení Božího slova jsem věděla, že to nemůžu jen tak vzdát.

Díky tobě, Pane, jsem pociťovala neuvěřitelnou úlevu a pokoj v srdci.

Vždyť ty mě nikdy nezklameš, jak jsem mohla pochybovat. Vkládáš ve mě takovou důvěru.

Verš z Božího slova, který jsem si vyprosila, zní:

„Bůh má moc zahrnout vás všemi dary své milosti, abyste vždycky měli dostatek všeho, co potřebujete, a ještě vám přebývalo pro každé dobré dílo.“ 2. Korintským 9,8

Vedení skupinky při obnově ve Vacenovicích mám za sebou. Pevně věřím, že jsem udělala další krok k silnější víře.

KK

Odcházení

Můj tatka byl vždycky aktivní sportovně založený člověk. Poslední čas svého života však strávil upoutaný na lůžku. Pečovala jsem o něj, jak nejlépe to šlo.

Už nějakou dobu před tím, než zemřel, jsem vnímala, jak mu ubývají síly. Chvilky, kdy nás vnímal a mluvil, byly stále kratší a vzácnější.

Opatrně jsem se začala dotýkat slov „Bud' vůle tvá“.

Dostala jsem vzácný čas, který jsem potřebovala k přijetí a smíření se s jeho blízcím se odchodem. Přesto těch několik dnů, kdy byl v nemocnici už v bezvědomí, jsem se spolu s nejbližšími a mnoha přáteli modlila za jeho uzdravení.

V jednom z povzbuzujících telefonátů moje kamarádka vzpomínala na odchod svého tatínka. Když už mu přestávalo bít srdce, zoufale se rozplakala a volala ho zpět k sobě. S posledním výdechem jí řekl: „Nech mě jít...“. Zatrásl to s ní a se mnou také.

Stále víc jsem se utíkala k modlitbě „Bud'

vůle tvá...“ a čerpala z ní. Pomohla mi najít slova na rozloučenou při další návštěvě v nemocnici.

Řekla jsem tatkově, že se moc těším, až se probudí. Jak ho mám ráda. Našla jsem i slova vzájemného smíření. A také, že jestli si vybere tu ještě lepší možnost a vrátí se domů k Bohu a ke svým milovaným, kteří ho předešli, tak mu to moc přeju.

Z pevně zavřeného oka mu stekla slza.

Tu noc zemřel.

S manželem jsme se zrovna modlili růženec.

Ještě pořád mě rozpláče nečekaná maličkost, která mi ho připomene a stále se mi moc stýská.

Útěchu čerpám ve víře, v modlitbě, ale i přednáškách, např. M. Kufy, V. Kodeta nebo K. Lachmanové.

Děkuju Bohu za pokoj a naději na shledání.

Jsem stále na cestě k plnému pochopení Ježíšova „Bud' vůle tvá“ a Mariina „Fiat“.

Jana Bačová

LIDÉ NAŠÍ FARNOSTI

Lidé naší farnosti zažívají různé radosti a starosti. Dokonce někdy můžeme mít dojem, že na nás Bůh nakládá příliš... My jsme tentokrát pro rozhovor vybrali dvě rodiny. Jejich příběhy by mohly sloužit jako svědectví o lásce. To, co se na první pohled může jevit jako „potíž“, může být zdrojem síly a spojení.

Štěstí jménem Štěpán

Zuzka a Jirka měli už dvě zdravé holčičky, když zjistili, že čekají třetí dítě. Při těhotenském vyšetření (prenatálním screeningu) bylo manželům sděleno,

že třetí dítě, které se má narodit, bude postižené Downovým syndromem. I když si od lékařů zažili své a vyslechli si řadu informací a negativních prognóz, ne-

nechali se zvíkat. Odevzdali osud svůj i život nenarozeného miminka Bohu a narodil se Štěpánek. Jak se jim daří zvládat výchovu a co by si pro Štěpánka přáli, se dočtete v rozhovoru.

Zuzi, cítila jsi už na začátku těhotenství, že je něco „jinak“?

Ano. Bylo to úplně jiné těhotenství než u holek. Dítě bylo klidné, i moje gynekolozka upozorňovala, že se jí na tom všem něco nezdá. V Brně nám pak oznámili, že Štěpánek není zdravý.

Co jste řešili, když jste zjistili, že se vám narodí postižený chlapeček?

Abych pravdu řekla, nebylo moc co řešit. Holky byly malé, takže kolem nich byla spousta práce. Nic jsme si nezjišťovali. Společně jsme se modlili k Bohu... podobné diagnózy už tu byly a nepotvrdily se. Lékaři už se mnohokrát spletli a narodily se zdravé děti. Prostě jsme to nechali tak...

Kdy se diagnóza definitivně potvrdila?

Hned po porodu bylo jasné, že je něco jinak. Štěpán se narodil císařským řezem. Po porodu jsme se cítili velmi zvláště... všichni kolem nás chodili po špičkách. Nevěděli jsme, co si máme myslet. Štěpán byl maličký, měl jen dvě kila šedesát, byl klidný, vůbec neplakal.

Jak postižení Štěpánka přijala rodina, vaši blízcí?

Všichni nás uklidňovali, že všechno bude v pořádku. Po řadě vyšetření se postupně odhalovaly vady srdce, pohybové vady... Od začátku jsme museli cvičit, byl problém s krmením... Když bylo jasné, že to v pořádku není, rodina a blízcí nás podpořili.

A jak malého přijaly Eliška s Helenkou?

Skvěle. Pořád ho chovaly, dělaly s ním psí kusy... Malý totiž vůbec neplakal, tak si to užívaly. Byl opravdu zlatý.

Ted' už oba pracujete na plný úvazek a malý chodí do školy?

Ano. Byl to takový malý zázrak. Když mu byly přesně tři roky, jeli jsme do Roháčů a Štěpánek zůstal na prázdninách u babiček. Když jsme se po týdnu vrátili domů, byl Štěpán bez plen, což nám všem výrazně usnadnilo nástup do školky a já jsem si během podzimu mohla dovolit jít do práce. Musím říct, že i ta práce mi pomohla... přesunula jsem myšlenky jinam a přestala jsem řešit malichernosti.

Jak je Štěpán ve škole spokojený?

Velmi. Mají skvělou učitelku. Je jich ve třídě pět, tři downečci a dva autisti. Učitelka nám často posílá videa, co ve škole dělají. Nejde o klasickou výuku, to by s těmito dětmi ani nešlo. Všichni zde mají individuální

plán běžné výuky – čtení, psaní, počítání a tohle vše je doplněno praktickou výukou – například vařením jejich oblíbených jídel, kdy si sami po sobě i uklízí nádobí, sadí rostliny na zahradě, jarní úklid, výlet do města MHD...a speciálními terapiemi, například canisterapie. Vše je promyšleno a přizpůsobeno tak, aby je to vedlo k samostatnosti a zároveň je to bavilo. Dokonce teď několi-krát ve škole i spali, například na Mikuláše nebo na Halloween, a i to Štěpán zvládl.

Zvažovali jsme možnost integrace mezi žáky na běžné základní škole, ale jsme moc rádi, že jsme se pro tuto variantu nerozhodli. Má nějaké návyky, výuku by narušoval, spolužáky by spíš stahoval k lumpačinám, ostatním dětem by nestíhal a byl by více terčem posměchu než tam, kde je podobných dětí víc.

Jaké problémy nejčastěji řešíte například při plánování dovolené?

Vybíráme dovolenou tak, abychom si hlavně odpočinuli. A jelikož Štěpán miluje vodu a písek, jezdíme na dovolenou k moři. Dopravujeme se autem, protože je nevyzpytatelný, letět jsme se s ním ještě neodvážili, protože kdyby odmítl sednout do letadla, bylo by po dovolené.😊 Hlavní problém ale je, že nejí vůbec nic, co nezná. Proto jezdíme tam, kde můžeme vařit a jen tak daleko, kam jsme schopni dovézt i zamražené potraviny a jídla předem připravená. Ale dá se to zvládnout. Dříve jsme dovolenou trávili i více v přírodě. Na túrách jsme ho nosili v nosítku nebo za krkem. Jelikož už je starší a váží zhruba pětadvacet kilo, docela se pronese ☺ a skrz jeho ortopedické problémy s nožkami si delší vzdálenosti dovolit nemůžeme. Proto bychom byli rádi, kdyby se brzy naučil bezpečně a samostatně ovládat kolo.

Je Štěpán pro vás náročný z hlediska času a financí?

Časově ano. Jezdíme po vyšetřeních a denně ho vozíme do školy a zpět. Ale spíše je náročný z dlouhodobého hlediska, na vše potřebuje více času, trvá mu delší dobu si na něco zvyknout a podobně. Z hlediska financí je srovnatelný s holkama, na čem však u něj nešetříme, je kvalitní obuv.

Zbývá vám čas na nějaké koníčky?

Koníčky a volný čas se rozplynul do dětí. Děti stále potřebují v různé míře dohled nad učením, popřípadě jinou pomoc do školy, ale období náročnější našťestí střídají o prázdninách i ta více oddechová, kdy s radostí sáhnu po dobré knize.☺ Holky už jsou schopné na Štěpána krátkodobě dohlédnout, a tak si jdu ráda zaběhat nebo zacvičit ke Štěpánce. No a Jirka věnuje dobrovolně svůj volný čas králíkům a zahradě...a nedobrovolně rekonstrukci a opravám domu.☺

Co je při výchově dětí z vašeho pohledu nejtěžší?

Zásadní je, že musíme mít na Štěpána jiný metr než na holky. Je to ale nutné a jeho sestry mají občas pocit, že Štěpána máme raději, než je. Ono to tak ale není. On jen potřebuje více péče a našeho času. Holky také poukazují na výhody, které Štěpán má v jídlu, v chování, v pracovním nasazení, učení... Co se jim ale zdá v jejich věku výhodou, je do jisté míry vlastně problém, ať se jedná o jídlo nebo chování ve společnosti. Snažíme se jim to vysvětlit, aby si uvědomily, co ony mají zase oproti němu, kam všude můžou jít, jet na výlet nebo na tábor, sportovat, trávit čas s kamarády... A potom se ptáme, jestli by si to s ním chtěly vyměnit.

Taky občas holky řeší, co bude, až umřeme. Na každém problému je ale potřeba vidět hlavně tu pozitivní stránku, řešit co je tady a teď. A to je v tomto případě jejich velká škola života. Budou vědět, jak pracovat s handicapovanými lidmi. Třeba jim to přinese i více soucitu a trpělivosti.

Zažíváte se Štěpou i úsměvné historky?

Ano, hodně často. Má na všechno svá pravidla a napodobuje nás. Občas se rozhodne vyprat, a tak najdu „vytříděné“ prádlo v pračce, našťestí v nezapnuté. Nebo naopak ze sušičky by ho rád ještě pověsil.☺ Díky volnosti vazů si dokáže dát najednou obě nohy za krk a pak šaškuje, co všechno dovede a směje se, když nám to nejde.

Umí ale i upřímně obejmout, když vidí, že je někdo smutný a něco „chytrého“ úsměvného k tomu trefně dodat... Takže o zábavu je u nás postaráno.☺ Občas taky peskuje holky, když vidí, že nemají uklizeno a nám se to nelíbí...

Tak to je pořádný!

Pořádný je, ale dělat se s ním nedá, protože pak metr najdeš třeba v bramborách, nebo PC myš v mikrovlnce... před rokem si rodiče pořídili nová světla na dálkové ovládání. Štěpánek ovládání někam schoval a teprve po roku ho na návštěvě jen tak mimochodem odněkud vytáhl... A tak stále něco hledáme. Úsměvné momenty ale často vznikají při úplně běžných činnostech, když se Štěpán rozhodne pomáhat. Sledovat ho, jak maluje pokoj, hrabe seno nebo zadělává hodové koláče, je fakt zážitek.

Jak vám při tom všem, co musíte řešit, pomáhá víra v Boha?

Ta nám pomáhá ve všem. Už od začátku, kdy jsme postižení zjistili. Modlili jsme se za

sílu to zvládnout. A to platí stále. Občas nás Štěpán překvapí a dopřeje nám hluboké zamyšlení kolem víry... Například když jsme byli na adoraci v kostele. Štěpán přišel ke kříži a říká: ‚Tati, divej, chudák!‘ Ukazoval na ukřižovaného Ježíše. Tak jsem mu vysvětlil: ‚No víš, oni ho lidé ukřižovali.‘ A on se ptá: ‚Aj ty?‘ A já říkám: ‚No vlastně aj já.‘ Aniž by to věděl, nastavuje nám zrcadlo a dává nám úplně nový pohled na Boha, víru a taky druhé lidi.

Jak byste si přáli, aby byl Štěpánek zajištěný, kdybyste se už vy nemohli starat?

Tohle jsme právě nedávno řešili a shodli jsme se na tom, že by se nám pro něho líbilo chráněné bydlení jako je na Velehradě. Žijí tam lidé s podobným postižením. Mají multifunkční dům se zahradou, společným obývákem a velkou kuchyní, kde si společně vaří a starají se o ně řádové sestry. Mají

čtyřadvacetihodinový dohled a sestry pro ně připravují program. Padesátileté osoby, rozumem stále děti, jsou tam šťastné. Nic je netrápí... Musí poslouchat, žijí v řádu.

Jakou radu byste dali rodičům, kterým se má narodit dítě „s Downem“?

Zuzka: Ať nezoufají. Takové dítě je dar, i když to tak zpočátku možná nevypadá.

Jirka: I když jsem si na začátku myslel, že je to Boží zkouška... Já bych Štěpánka neměnil za žádného zdravého kluka. On je prostě naše štěstí. Kdo to nepoznal,

neví, co je čistá láska. Znovu bychom se rozhodli stejně.

Chtěli byste něco vzkázat ostatním?

Obdivujeme rodiny, které drží pohromadě, a přitom nemají Štěpána jako spojovací článek. U nás je to právě on, kdo tmelí celou naši rodinu. Máme prostě štěstí!

Děkujeme Jirkovi a Zuzce za upřímný rozhovor. Přejeme, ať se celé rodině daří a provází je Boží ochrana a požehnání.

připravila A. Červenková

Láska v různých podobách

Marcela a Tomáš se poznali na střední škole a po tříletém vztahu se vzali. Barborka se narodila předčasně, v osmém měsíci těhotenství a problémy, které začaly narůstat, byly tomuto předčasnému porodu přičítány. Lékaři hledali příčiny opoždujícího vývoje celých šest let. Barunce diagnostikovali psychomotorickou retardaci nejtěžšího stupně. Přidala se epilepsie, autismus, skolióza, oční vady, různé gastroenterologické poruchy příjmu potravy a mnoho jiných problémů. Marcela se už do práce nikdy nevrátila. Letos bude Barunce 33 let. Jak se Marcela a Tomáš vyrovnali s problémy a jak uplynulé období hodnotí, se dočtete v krátkém rozhovoru.

stupně. Bára se narodila tři týdny před termínem. Měla problémy s příjmem potravy, nevyvinutý sací a polykací reflex. Ale vše bylo přičítáno předčasnému porodu a já byla ujišťována, že vše dožene. Nedohnala.

Jaké byly vaše první pocity, když jste zjistili, že Barča je postižená?

Někteří rodiče dostanou informaci, že jejich dítě není v pořádku, hned po porodu. U nás to tak nebylo. To, že bude postižená, a rozsah postižení jsme se dozvídali po-

Dokázali jste si na začátku představit, co všechno vás čeká?

Vůbec jsme netušili, co nás čeká... a myslím, že se na to nedá moc připravit. Vzpomínám si, že širší rodina a okolí „našlapovalo opatrně“. Vnímala jsem v jejich

slovech a pohledech soucit a lítost. Já jsem potřebovala spíš sílu porvat se za život našeho dítěte, ostatní bylo nepodstatné.

Setkali jste se někdy s negativním přístupem ze strany lékařů?

Přístup většiny lékařů, kteří se o Báru starali, byl profesionální. Jednali s námi ohleduplně. Hlavně neurologové. Pamatuji si i arogantní chování, ale to už je dávno. Naučilo mě to umět se bránit.

Existuje nějaká skupina rodičů s postiženými dětmi, kde byste si třeba navzájem radili?

Psala jsem si s několika maminkami, které jsem poznala při všech těch pobytech v nemocnicích. Ale naše děti neměly stejnou diagnózu... Spíš jsme si povídaly, jak to všechno zvládnout. Dnes už jsou různé spolky rodičů. Před třiceti lety jsem se cítila dost sama.

Jaké jsou největší výzvy, kterým čelíte v péči o Barču?

Celý její život je pro nás jedna velká výzva. Mohla bych dlouze popisovat, čeho všeho jsme se museli vzdát, jak to bylo náročné, ale to už všichni znáte. S ohlednutím na těch třicet dva let života s ní bych spíš řekla, že je pro nás velkým obdarováním.

Opravdu?

Ano, vážně. I přes to, jak obtížné to někdy je. Zkusím vysvětlit. Většina společnosti děti s postižením vnímá spíš jako zátěž, trápení, obětování života člověku, který bude vždy jen nesamostatný. To je velmi jednostranný pohled. Podívejme se na rodinu takového dítěte jako celek. Jak to, že se při takovém zatížení společně radují, mají pevné rodinné vazby? Dokážou být trpěliví, vytrvalí, milující, hned tak něco je

nerozhází. Jistě, nelze to říct o všech. Důležitým faktorem je přijetí takového dítěte. Pokud ho přijímáte takové, jaké je, nese to velké požehnání.

Marci, jak se odreagovávas? Máš nějakou činnost, u které relaxuješ?

Moc ráda zpívám a poslouchám muziku. Velmi mě bavila práce na poli, dnes už jen na zahradě. Často se setkáváme s přáteli, takže relaxují dost, i když nejezdíme na dovolenou. Když mám chvíli pro sebe, sedávám na zahradě ve společnosti datla, který hnízdí v koruně vzrostlé třešně. Skvělé místo pro modlitbu. To je mnohem víc než pouhý relax.

A jak ti vlastně víra v Boha pomáhá?

Má cesta blíž k Bohu nebyla jednoduchá. Spousta předsudků, zranění a přešlapů. Podobně na tom byl i Tom. Pomohla nám charismatická obnova a nějaký farář. Myslim, že se jmenuje Karas. ☺

Jak bys všechno to, co jste prožili, zhodnotila?

Když to celé shrnu, řekla bych, že jsme jako rodina zářným příkladem toho, jak se Bůh Otec stará. Velmi mnoho jsme dostali. Naprosto nezaslouženě. Dal nám Báru, aby nás stmelil, zocelil, ukázal pravou tvář Lásky nezištné, ve všech podobách. Pak se narodil Marek, abychom zakusili, jak nádherné je dostávat lásku od milovaného dítěte. Požehnal naše vztahy rodinné i přátelské. Jsme vděční za všechny, kteří se za nás modlili a modlí.

Děkujeme Marcele a Tomášovi za otevřenost a odpovědi. Přejeme, ať se jim daří zvládat každodenní výzvy a provází je Boží láska a ochrana.

A. Červenková

Modlitební společenství naší farnosti

Dnes si představíme mládežnické modlitební společenství,
které vzniklo teprve nedávno.

Byl jsem požádán, abych krátce napsal něco o našem mládežnickém spolčou. To vzniklo loni na konci charizmatické obnovy. Spojili se členové dvou skupin mladších účastníků, kteří ještě v žádném společenství nebo fraternitě nebyli.

Scházíme se pravidelně za jeden až tři týdny v počtu dvou až sedmi účastníků před nedělní desátou mší ve farní učebně. Samozřejmě to říkám s nadsázkou. Celkem

je nás devět, někteří pracují, jiní maturovali nebo jsou na vysokých školách po celé republice, a proto se vždy nedá časově zavděčit všem. Ještě k tomu jsou dva z našich členů přespolní, ale mají velký zájem dojíždět co nejčastěji a právě hlavně kvůli nim to často přesouváme a měníme termíny, protože je taky rádi vidíme. Snažíme se vždycky vyjít vstříc co nejvíce z nás, abychom se sešli v co největším možném počtu.

Spolčo a děcka v něm jsou mi velkou oporou. Máme podobné zájmy a také problémy a starosti. Když zrovna něco těžkého řeším, vím, že se jim můžu kdykoli ozvat a téměř okamžitě dostanu od někoho z nich povzbudivou odpověď a je mi jasné, že nejsem na svůj problém sám, protože za danou věc prosí našeho Pána dalších osm lidí.

Děkuju Pánu za to, že nás dal dohromady.

Jakub Topenčík

Kaplička sv. Jana Křtitele

Najdeme ji naproti památkově chráněné chalupě Františka Vymyslického č. p. 217, dnes takzvané Slovácké chalupy, mezi domem pečovatelské služby a zdravotním střediskem. Stojí na travnatém mírně vyvýšeném místě, tzv. parkánu, zpevněném kamennými kostkami. Kolem ní je několik vzrostlých lip.

Kaplička byla původně po-

stavena v r. 1820 na místě zvaném Na komínku (dnes je tam sklep). Na současném místě byla původně jímka a když ji zavezli, byla sem kaplička přesunuta. František Vymyslický, lidový řezbář, ji dal opravit a zdejší farář P. František Pořízek ji posvětil 2. září 1906. V době první světové války koupil František Vymyslický do kapličky sochu sv.

Jana Křtitele, která byla asi v 70. letech 20. století odcizena.

Stavba je novogotická, pravoúhlá s odsazeným pětibokým závěrem. Kaple je členěna soklem a nárožními lesénami (svislý plochý pás, členící i dekorující zeď, představující ve zdvu, zděný nebo vytažený v omítce). Hlavní římsa nese sedlovou střechu. Okna lodi jsou

hrotitě klenutá. Interiér je také hrotitě sklenutý, závěr klenutý konchou, prolomený nikou s vestavěným dřevěným oltářem s mramorovým povrchem. Akantové hlavice sloupů byly pozlaceny s malbou dvou stromů, které se bohužel nedochovaly. Stěny byly vymalovány tak, aby imitovaly kámen, podlaha je opatřena keramickými barevnými kachlíky. Stavba je postavena z cihel, omítnuta a obilena, střecha je pokryta pálenou taškou – bobrovkou.

Místní divadelní ochotníci vystupují před Slováckou chalupou a využívají kapličku jako kulisu.

O kapli se starala vždy rodina, které bydlela na chalupě. Byla to Anna Kuběnová, roz. Bohůnová, vnučka Františka Vymyslického, pak její dcera Marie Červenková, roz. Kuběnová.

Na svátek sv. Jana Křtitele – 24. června – bývala u kaple pobožnost s následným průvodem do kostela a svátostným požehnáním.

V 70. letech převzal MNV chalupu a o kapli se starala Františka Fatěnová, která bydlela v sousedství. Tehdejší představitelé moci klíče od kapličky zabavili rodině Červenkové a znemožnili tak péči o kapličku. Od té doby se pobožnosti nekonají.

V 90. letech dostala klíče od kaple znovu Marie Červenková, která se svým synem Františkem o kapli pečovala již dříve. Kaple už byla vykradená a hodně zdevastovaná vandaly. František tedy vyřezal do kaple kříž, který je v kapli dodnes.

Asi v roce 2000 péči o kapli převzala rodina Ištvánkova a Košutkova, jejíž předkové také pochází z chalupy. Kapli nechali opravit. Ladislav Herka vyřezal novou sochu sv. Jana Křtitele a kaple byla znovu vysvěcena o. Petrem roku 2010.

Modlitba za pozdrav „AHOJ“

Pane,

který listuješ v mé paměti jako v knize, víš přesně, kdy ve mně vzklíčilo rozhodnutí zdravit starší lidi. A tak jsme my, páni kluci, cestou do školy zdravili stařenky vycházející z kostela zkomoleným “pochvalenbud’je-žiškristus”.

V klukovských letech jsme pozdrav nehledali, ani nás žádný neoslovil, až později pozdrav „servus“ kaplana Dvořáčka. Já ale stále hledal ten správný pozdrav.

Ty jsi, Pane, věděl o mém trápení, a tak jsi mi jej pomohl najít. Vidím ve filmovém týdeníku pohled na Pražský hrad a pod ním na hladině Vltavy dvojice mladých lidí na lodičkách (kánoe, kajaky) a mezi nimi jako barevný balonek poletoval pozdrav AHOJ.

Voněl romantickými dálkami vod i radosti mládí mých tehdejších let...

Pane, nakonec jsi mi poslal vzácného přítele kněze Otmaru Kaplana z Otmarovic. Na kousek papíru napsal:

Ad

HOnorem

Jesu

Tedy **čest**, či **sláva Ježíši**.

Pane,

tento pozdrav v tobě ukotvený, prastarý pozdrav námořníků, vodáků, jachtařů rozneslo tančící moře mezi kontinenty do celého námi civilizovaného světa.

Před chvílí jsem jej zaslechl v americkém westernu i české detektivce. Užívají jej ti, kteří věří v tvého Otce, i ti, kteří věří v něco, či kteří nevěří v nic. Je všudypřítomný v letmých pozdravech na ulicích, ve školách, na hřištích i v supermarketech. Také při důvěrných setkáních i loučeních, při navazování milostných a přátelských vztahů.

Pane,

prosím za všechny, kteří jej užívají a nechtěně slaví tvé jméno.

Tak **ahoj!**

Amen

František Fanyň Krša

Vlak „ŽIVOT“

Před časem jsem četl knihu, ve které byl život přirovnán k cestě vlakem. Je to výjimečně zajímavé čtení, pod podmínkou, že ho správně interpretujeme.

Život není nic jiného než cesta vlakem skládající se z nastupování a vystupování, plná nehod, příjemných překvapení, radosti a též hlubokého smutku.

Narozením nasedáme do vlaku a potkáváme v něm osoby, se kterými bychom si přáli zůstat po celou cestu: naše rodiče.

Bohužel, pravda je jiná. Oni na nějaké sta-

nici vystupují a my ztrácíme nenahraditelné vazby k nim.

To ale nepřekáží tomu, aby nastoupily jiné osoby, které se pro nás stanou velmi důležitými.

Přicházejí naši sourozenci, přátelé a lásky. Mezi osobami, které cestují tímto vlakem, se najdou i tací, kteří se přišli jen svézt. Tací, kteří při cestování vyvolávají jen smutek...

A též tací, kteří chodí po vlaku a jsou stále připraveni pomoci těm, kteří to potřebují.

Mnozí po vystoupení zanechávají stálou vzpomínku...

Jiní vystoupí tak nepozorovaně, že si ani neuvědomíme, že uvolnili místo. Nevadí.

A proto absolvujeme naši cestu nejlépe, jak se dá. Pokusme se navázat přátelství s každým cestujícím, hledající v každém z nich ty nejlepší vlastnosti.

Velké tajemství na konci spočívá v tom, že se nikdy nedozvíme, na jaké stanici vystupujeme, ani kde vystupují naši společníci, dokonce ani ten, kdo má místo po našem boku.

Zamýšlím se, jestli ve chvíli, kdy vystoupím z vlaku, pocítím nostalgií... Věřím, že ano.

Odloučit se od přátel, se kterými jsem cestoval, bude bolestné.

Dovolit, aby moje děti zůstaly samy, bude velmi smutné.

Ale držím se naděje, že až přijdu na hlavní stanici, uvidím je přicházet s batohem, který neměli při nastupování. Myšlenka, že jsem se přičinil k tomu, aby se jejich batoh zvětšoval a stával se hodnotnějším, mě dělá šťastným.

Přátelé, snažme se, aby náš pobyt v tomto vlaku byl pokojný. Starejme se o to, aby, když přijde chvíle vystupování, na našem prázdném místě zůstaly milé vzpomínky pro ty, kteří pokračují v cestě.

z internetu

VŮNĚ DÁLEK, BAREVNÉ KATALOGY, SLUNCE, MOŘE, POHODA, DOBRODRUŽSTVÍ.

KDE JSOU ALE ZÁRUKY

ŽE SKUTEČNĚ POLETÍM,

ŽE NEZŮSTANU ZKLAMANÝ

SEDĚT S DAVEM PLNÝM OČEKÁVÁNÍ

NA PŘECPANÉM LETIŠTI?

CHCI CESTOVAT

S NEBESKOU CESTOVKOU!

NABÍZÍ SPOLEHLIVÝ

A BEZPEČNÝ POBYT V NEBESÍCH.

Petr Škrla

připravila Mirka Červenková

Denní zamyšlení

1. Díkůvzdání

Pane, všechno, i můj život, je tvůj dar. Za co si dnes zasloužíš mou vděčnost?

2. Pravdivost

Pane, prosím tě o upřímnost. Ať se neskrývám před tvou pravdou, ať neobelhávám sebe ani ostatní.

3. Zpytování

Pane, pomoz mi připomenout si dnešní události
 Co jsem pokazil, co jsem udělal dobrého?
 Jak jsem využil své hřívný?

4. Lítost

Pane, stále se učím růst v následování tebe, ale padám tak často.
 Ty nikdy neodsuzuješ, naopak, každý den je novou příležitostí k lásce.

5. Naděje

Pane, chci jít do příštích dní s nadějí, vždyť ty jsi má síla.
 Ať se vždy nechám vést tvým Duchem.

Řeholní život v České republice Řád nejmenších bratří svatého Františka z Pauly

Milí přátelé, v tomto díle si představíme další skupinu řeholních řádů, a to žebravé řády. Pravidelní čtenáři si možná matně vzpomenou, že jsme tuto skupinu řádů již „načali“ v čísle 1/2021, kdy jsme si představili jeden z neznámějších žebravých řádů – františkány. V tomto díle tedy budeme pokračovat dalším řádem, který vznikl jako odnož františkánů. Tentokrát si představíme **paulány**.

ŽEBRAVÉ ŘÁDY

Paulány řadíme mezi **žebravé řády**, nazývané také **mendikanti**. Jsou to řády, které se zřekly vlastnictví nejen na úrovni jednotlivců, ale i společenství jako celku (řádu). Na rozdíl od nežebravých řádů **nedisponují pozemkovým ani jiným majetkem k zabezpečení provozu svých klášterů a jsou závislé na vlastní práci a darech dobrodinců**. Kláštery žebravých řádů vznikaly od počátku 13. století.

Vznik a rozvoj

Prvotní „společnost chudých poustevníků“, z níž později vznikl Řád nejmenších bratří (OM), se zrodila z popudu kalábrijského poustevníka Františka z Pauly (1416-1507) a dosáhla diecézního schválení kolem roku 1452, kdy arcibiskup z Cosenzy povolil stavbu malé oratoře, zasvěcené svatému Františku z Assisi, a přilehlého dormitáře v horách nad Paolou v Itálii a schválil první statuta. K Františkovi a jeho dvanácti druhům se připojil roku 1467 papežský vizitátor a následně i první kněz, Baldassarre dá Spigno. Dne 17. května 1474 byla římskou kurií schválena nová kongregace.

V únoru 1483 se František z Pauly vydal na žádost francouzského krále Ludvíka XI. do Francie, kde se usadil u královského sídla v Plessis-les-Tours. Na základě benediktinské, augustiniánské a františkánské řehole a konstitucí poustevníků Pietra Gambacorty z Pisy vypracoval tzv. I. řeholi, kterou papež Alexandr VI. schválil 26. února 1493. Výrazem přechodu od poustevnického k cenobitskému (tedy společnému) způsobu života se stává II. řehole, schválená Alexandrem VI. 1. května 1501, v níž se poprvé objevuje jméno Nejmenších bratří. Ke třem tradičním slibům je přiřazen čtvrtý slib trvalého postního života. Na ni navazuje přepracovaná III. řehole, schválená týž papežem 20. května 1502, v níž je poprvé Františkovo řeholní společenství označeno jako nový řád v církvi, který má vydávat svědectví kajícím životem a přijmout poustevnickou „šťastnější a svatější zvyklost“ jako slib. Poslední IV. řeholi schválil papež Julius II. 28. července 1506 a řádu bylo přisouzeno, aby osvěcoval cestu kajícím svým svědectvím. Posledním doplňkem tohoto souboru řeholí se stalo Korektorium z 28. července 1506.

Řád působí kromě Itálie ve Španělsku,

USA, Brazílii, Kolumbii, Mexiku, na Filipínách a také v naší zemi. Konvent ve Vranově u Brna byl založen z Francie v roce 1633 a dostal „do vínku“ vesnice Mořice, Srbce, Pavlovice, Vitčice a městečko Tištin. Dům byl tenkrát zapsán do česko-německé provincie. Dlouholeté působení vranovské komunity, v provincii největší, ukončil císař Josef II., který konvent roku 1784 zrušil, stejně jako další v Praze, Nové Bystrici, Tachově, Brtnici a Nové Pace. Minimové, jak se paulánům také říká, se na Vranov vrátili 30. srpna 1992. Přišli z Pauly, rodného města svatého Františka.

Organizační struktura

V čele řádu stojí generální korektor se sídlem v Římě. Řád je rozdělen na provincie a provincie na konventy. Konvent na Vranově u Brna podléhá přímo generálnímu domu.

Charakteristika

Nejmenší bratří – kněží i bratří nekněží – se snaží všemi způsoby, svědectvím vlastního života i horlivým apoštolátem, zvěstovat všem lidem „evangelium pokání“ a být při tom věrni duchu svého zakladatele, jenž byl „člověkem přísného života, plně oddaným rozjímání“ a „světlem k osvícení kajících“. Chtějí tedy, aby mezi Božím lidem znovu zazněla radostná výzva: „Přinášejte plody hodné pokání!“ Plody spočívající ve smíření s Bohem, se sebou samým, s druhými a s celým stvořením. Tento program, který zanechal svatý František, zachycují konstituce: „Řád si stanovuje přinášet zvláštní a každodenní svědectví evangelijního pokání, a to postním životem: úplným obrácením se k Bohu, osobní účastí na Kristově oběti a poukázáním na evangelijní hodnoty zřeknutím se světa, nadřazeností ducha nad hmotou a nutností pokání, které obnáší skutky lásky, láskou

k modlitbě a tělesnou askezi.“ Spolu se svým zakladatelem, který se v raném dětství rozhodl pro poustevnický život, chtějí pauláni navrátit sobě samým i druhým schopnost užasnout a radovat se nad krásou přírody.

Činnost v naší zemi

Nejmenší bratří mají v duchovní správě farnost Vranov u Brna.

Řeholní oděv

Hábit se skládá z černé sutany, dlouhé až po kotníky, ze škapuliře s kapucí, sahajícího do poloviny stehen a z cingula téže barvy s pěti uzly.

Přijímání nových členů a formace

Přednoviciát trvá půl roku až jeden rok. Pak následuje roční noviciát. Vstupuje se do něj vždy 8. září – na svátek Narození Panny Marie. Noviciátní dům je v Massalubrense nedaleko Neapole v Itálii. První sliby se skládají na jeden rok, pak se obnovují znovu na jeden a poté na tři roky. Po tomto období následují sliby věčné.

Kláštery u nás

Nejmenší bratří sv. Františka z Pauly, 664 32 Vranov u Brna

Více o řádu se dozvíte na www.dc-vranov.katolik.cz

*zpracováno na základě knihy
Řeholní život v českých zemích
Petr Martinek*

Nejlepší rada do manželství

Karel Řežábek (evangelický zpěvák a textař, narozen 1968)

Radu, kterou ohledně manželského nebo partnerského soužití považují za skutečně nejlepší, jsem kdysi objevil v nějaké knížce a dodnes ji považuji za tajemství šťastných párů. Má dvě části:

1. znát svoje potřeby a umět o nich partnerovi říct

2. znát potřeby svého partnera a snažit se je naplňovat

Zní to jednoduše, ale jak jsem zjistil, ujasnit si, co jsou moje potřeby, a které z nich jsou hlavní a které vedlejší,

není tak jednoduché. A hlavně naučit se o nich mluvit tak, aby to můj protějšek nenutilo k obraně, vůbec není snadné.

Ta druhá půlka je ještě těžší. Není to jen o mých potřebách, ale i tom, co potřebuje moje žena Dáša (a kupodivu, často potřebuje něco úplně jiného, než bych si myslel). A tak se musím ptát, naslouchat, všimát si... Je to trochu jako tanec – dávám se poznat a mluvím o svých hlubokých věcech, aby Dáša věděla, co potřebuji, otočka, naslouchám a snažím se vy-

pátrat její nehlubší potřeby, abych jich co nejvíc naplnil, otočka...

Jinak, jak je vidět z fotky, s Dášou jsme se brali docela brzy – mně bylo osmnáct a jí těsně devatenáct. Až na několik výjimek byli tenkrát všichni okolo proti, takže nejčastější rada, kterou jsem tehdy slýchal, byla, abychom ještě počkali. To nebyla dobrá rada – kdybychom počkali, tak bychom se možná nikdy nevezali a to by byla VELKÁ škoda: vloni jsme oslavili 30. výročí svatby a je to čím dál lepší!

Bible Youversion Hledání pokoje

Často se avizuje, jak najít klid a pokoj v dnešní uspěchané době. Zdá se to jako nesnadný a náročný úkol. A sám autor říká, že pokud chceš ve svém životě pocítit opravdový pokoj, musíš si to nejdříve vyřešit s Bohem. Napojit se na jeho pokoj. Na to, co on sám dává.

Autorem je Charles F. Stanley a dneska si vezmeme malinko delší plán. Odhaluje v sedmnáctidenní cestě, jak se přiblížit k Bohu a napojit se na opravdový vnitřní pokoj. Dobrým příkladem jsou apoštolové, jejichž cesta byla ze začátku trnitá, ale po Kristově smrti a napojení na Boží vedení se stali pokojnými a vydrželi i těžké pronásledování a mučení.

ZNAKY POKOJE

Autor zmiňuje několik zásadních znaků pokoje. Za zmínku stojí ten, který autor nazývá vymykáním se chápání. Boží pokoj nemůžeme vyzkoumat. Je za hranici našeho chápání, ale je dostupný pro nás všechny. Jezuité v rámci své duchovní formace absolvovali třicetidenní duchovní cvičení, které sestavil Ignác z Loyoly. Během cvičení se v naprostém tichu soustředí na několik okruhů. Jsou absolutně odtrženi od světa a prohlubují lásku k Bohu, k sobě samému a k bližním. Sestoupí hluboko do svého nitra a poznávají své touhy a nepokoje. Může to být bolestivé, ale pomáhá to určit jejich směr. Učí se důvěřovat Bohu a přijímat jeho pokoj. My si většinou nemůžeme dovolit takhle dlouhý kurz. Ale jak můžu sám sebe poznat a nalézt Boží pokoj? Nechat se jim vést?

PROBLÉMY POKOJE

Nepřítel způsobí mnoho problémů. Sice je skrytý, ale neustále útočí. I ve chvílích, kdy se snažíme konat dobro. Bůh je ale nade všechno. Pokud se obrátíme na něj, budeme žít v jeho blízkosti a zavrhneme Nepřítele,

tak sám odejde. V jakých chvílích Nepřítel nejvíce útočí? Jak se ho můžeme zbavit?

ZÁKLADNÍ PŘESVĚDČENÍ POKOJE

Bůh dává. Bůh bere. Každý člověk se narodí s mnoha danostmi. Nemůžeme spoustu věcí změnit. Musíme přijmout to, že nad nimi nemáme kontrolu. Ať už se jedná o rasu, kulturu, pohlaví, rodinu, zdraví... Bůh každému dává hřivny. Každý je důležitý a jedinečný. Kde se mohu uplatnit? Kam mě Bůh volá?

Chcete taky najít pokoj v srdci? Není to snadné, ale Bůh nám svůj pokoj nabízí denně. Můžeme vzkvétat v Bohu. Modlit se a prožívat každé trápení a radost s ním. Hledat a budovat si cestu. Jako ve vztahu s partnerem, s kamarády. Důvěřovat mu a nebát se, že nás nechá na holičkách. Vždycky tu bude, aby nás zvedl z prachu a dodal nám novou sílu. Boží pokoj nenajdeme zítra, jedná se o celoživotní boj. Chci ho prožít po jeho boku, nebo se chci ve vichřici událostí zmitat sám bez jeho opory?

Zdeněk Sklenský

Nádoba důvěry

Před mnoha lety žil v horách poustevník Jan. Bydlel v chatrči vysoko na hoře, které lidé odnepaměti říkali hora Boží dobroty. Kousek od jeho přístřeší vyvěral pramen. Jan z něj pil a z malé zahrádky, kterou pramen zavlažoval, jedl ovoce a zeleninu. Chudí lidé, kteří žili dole v údolí, si vyprávěli, že na hoře Boží dobroty je ukrytá zázračná studánka. Její voda uzdravuje nemoci a dává radost do srdce. Neměli však odvahu ji hledat. Až jednoho dne se tři kamarádi, Matěj, Jirka a Josef rozhodli, že se vydají do hor, aby ji objevili. Každý z nich měl jinak velkou důvěru, že ji najdou, a podle toho si vzali s sebou různé velké nádoby. Brzy ráno vyrazili na cestu. Šplhali po strmých a kamenitých stráních, až dorazili k chatrči poustevníka Jana. „Je tu někdo?“ volali. Jan vyšel ven a zeptal se: „Co byste rádi?“ „Hledáme zázračný pramen, který je prý ukrytý na této hoře.“ „Tak to jste tady správně,“ řekl Jan. „Jestlipak ale víte, že z něj může každý čerpat jen nádobou důvěry?“ „Nádobou důvěry?“ opakovali kamarádi a nechápavě krčili rameny. „Však pojdte a naberte si,“ řekl Jan a ukázal jim cestu k prameni.

První se k němu hrnul Matěj, žiznivý po dlouhé cestě, a vytáhl z kapsy maličký hrneček. Říkal si v duchu: „Nevěřím, že je to opravdu léčivá voda, ale na zahrnutí žizně bude jistě dobrá.“ Voda tekla pomalu a trvalo dlouho, než se hrneček naplnil. Matěj ho celý najednou vypil. Voda byla lahodná a on z ničeho nic ucítil, že jeho nemocná ruka je zase zdravá. „Že jsem si nevzal větší nádobu!“ litoval a umiňoval si, že příště bude moudřejší.

Druhý přišel k prameni Jirka a nesl velký

džbán. Myslel si: „Kéž by to byla skutečně zázračná voda, nabral bych ji nejen pro sebe, ale i pro svoji rodinu, která to tolik potřebuje.“ Voda tekla mnohem rychleji než prve a brzy byl džbán plný. Jirka se napil a jeho ustarané srdce se naplnilo radostí. Kdy odcházel od pramene, zářil na jeho tváři úsměv.

Nakonec přišel k prameni Josef s velkým měchem a v duchu se modlil: „Bože, věřím, že jsi nám dal najít pramen, který přináší uzdravení a útěchu do srdce. Toužím z něj přinést vodu i pro další lidi z vesnice, kteří to potřebují.“ V tu chvíli pramen tak zesílil, že z něj překvapený Josef za okamžik nabral plný měch. S vděčností si ho hodil na rameno a radostně se zatočil.

Když kamarádi odcházeli z hory, poustevník Jan se jich zeptal: „Tak co, už jste pochopili, co znamená nabírat nádobou důvěry?“ Všichni tři přikýkli a Josef řekl: „Čím větší máme důvěru, tím více můžeme být obdarováni.“

S. M. Anežka Novoměstská OSF

Ahoj děvčata a kluci,

tento příběh nám pomáhá pochopit něco důležitého ve vztahu k Bohu. On se na každého těší a chce s námi prožívat všechno, co děláme, z čeho se radujeme, co nás trápí... O všem mu můžeme říct. Můžeme k němu s důvěrou přicházet a radovat se z jeho lásky a přátelství. Také ho prosit, aby nám dával moudrost a sílu do našeho života. Je k tomu ale potřeba důvěra. Vždyť on nám chce dát z bohatství svých darů to nejlepší. A to i o prázdninách.

PRVNÍ PÍSMO PRO SLOVANY

Konstantin s Metodějem věděli, že Slované nemají vlastní písmo. Konstantin znal mnoho jazyků, a tak ještě před příchodem na Moravu písmo vytvořil, aby se pak Slované na Moravě mohli učit, číst knihy a psát. Jeho abecede se říká hlaholice a měla 38 písmen. První písmeno abecedy „A“ mělo podobu kříže. S Metodějem pak přeložili do jazyka Slovanů části Písma svatého.

Podle klíče v tabulce vylušti, co je napsáno na svitku hlaholicí. Jsou to slova, která o sobě řekl Ježíš v evangeliu (*Jan 14,6*).

TAJENKA: Ježíš řekl:

--	--	--	--	--	--	--	--	--	--

,

--	--	--	--	--	--	--	--	--	--

.

A	C	D	E	I	J	M	O	P	R	S	T	V	Ž
†	Ÿ	ⱱ	Ƨ	Ɱ	Ŧ	Ɱ	Ɱ	Ɱ	Ŧ	ⱱ	Ɱ	Ÿ	Ɱ

PRO ZASMÁNÍ

Chlapeček se prochází po kostele, až přijde do presbytáře. Tam ho najde pan farář. Chlapeček ukazuje na svatostánek: „Že tam máš v tom domečku Ježíška, vid’?“ Pan farář přisvědčí a chlapeček rozhorleně dodá: „Tak mu přece otevři vrátka nebo se ti tam udusi!“

V rodině se narodila trojčata. Pětiletý syn se ptá: „A tati, zůstanou tady všichni tři, nebo nám je poslali, abychom si vybrali?“

Jedna farnice přijde po mši za knězem a říká: „Měl jste moc dobré kázání o hříchu. Všechno, co jste řekl, se přesně hodí na mého muže!“

Když žena říká „Cože?“, tak není hluchá. Je jen milá a dává ti šanci říct svůj názor lépe, nebo-li opačně...

Policie zatkla podvodníka prodávajícího pilulky pro věčné mládí. Jde o recidivistu, který za to byl trestán již v letech 1721, 1845 a 1926.

Byl jeden Skot, co se každý den po 30 let modlil, aby vyhrál výhru v loterii. Pak zahřměl z nebes hlas: „Synu, kup si už konečně alespoň jeden los!“

„Vegetarián“ je starý indiánský výraz pro „špatný lov“.

Facebook spadl a nefunguje. Produktivita práce po celém světě stoupla o tisíce procent.

Jdou dva malomocní do školy a ten jeden povídá: „Jsem fakt zvědavý, co nám dneska odpadne!“

Nedávný průzkum ukázal, že žena s mírnou obezitou žije déle než muž, který se o tom zmíní.

Chytré telefony, chytré hodinky, chytré oblečení, chytrá auta... jen ty lidi jsou čím dál blbější.

Kněz se dostane do skluzu v modlení breviáře, ne a ne to dohnat. Jednou se modlí breviář na zahradě a v tom zafouká silný vítr. Ten mu obrátí listy breviáře o několik stran dopředu. Kněz obrátí oči k nebi a zvolá: „Díky, Bože, bez tebe bych si netroufnul.“

Optimista je člověk, který v pondělí ráno při nástupu do práce zvolá: „A pozitivní už máme středu!“

CESTA • Zpravodaj při kostele sv. Václava. Vydává Římskokatolická farnost Dolní Bojanovice.

Šéfredaktor Alena Tlachová. • Redakční rada. B. Bílíková, A. Červenková,

M. Červenková, K. Košutková, P. Martinek a Z. Sklenský.

Schránka pro el. příspěvky: cesta.db@seznam.cz

Redakční rada si vyhrazuje právo na úpravu článků.

Vychází pro vnitřní potřebu farnosti. Náklad 700 kusů. Tisk LELKA Dolní Bojanovice

NEPRODEJNÉ.